

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 20.06.2021

Votum + zegengroet

Psalm 54:1,2,3

Tien Woorden

Psalm 119:22,23,24

Gebed

Psalm 17:1,2

Lezen Kolossenzen 1

Tekst **KOLOSSENZEN 2:1-5**

Bediening van het Woord

Psalm 17:3,4,5,6,7

Gebed

Psalm 117

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Kijk uit!

Pas op!

Toe nou!

Dat kunnen vaders en moeders heel goed. Waarschuwen.

Want dat hebben kinderen nodig. Dat vinden ze zelf vaak niet, maar 't is wel zo.

En grote mensen hebben dat ook nodig.

God de Heilige Geest waarschuwt ook óns via de apostel Paulus.

En ik wil u het Woord van de Heere laten horen onder het thema:

God waarschuwt ons om verkeerde leer af te wijzen

Hij zegt:	1) kén de Gezalfde, kén de Christus	vers 1-3
	2) hérken de dwaling	vers 4
	3) érken de gaven	vers 5

1) God waarschuwt ons om verkéerde leer af te wijzen. Hij zegt: kén de Christus.

Die gemeenteleden in Kolosse, die hebben de apostel Paulus nooit gezien.

En toch is Paulus de man, die in opdracht van zijn Zender, ook voor hen aan het werk is.

En dan, ja, zo'n eerste vers kan bij ons wat vreemd binnenkomen, waarom heeft hij het daar nu opeens over, over zichzelf.

Maar blijkbaar vindt de Geest van Christus het belangrijk, dat die gelovigen in Kolosse óók weten van die inténse strijd die Paulus aan het voeren is.

Hij had het al over dat vechten in hoofdstuk 1:29. En dat wil de Geest van Christus, omdat zo duidelijk kan worden wat de záák van Koning Christus allemaal inhoudt.

De vraag is dan natuurlijk: wat is dan dat gevecht waar Paulus middenin zit. Dan kun je denken aan allerlei moeite die hij ondervindt. Denk alleen maar aan die einden die hij gesjouwd heeft van de ene plek naar de andere. Denk ook maar aan 1:24, verdrukkingen om Christus.

Maar je kunt misschien nog béter denken aan 1:3 en vooral 1:9, het bíddend vechten. Het vechtend bídden.

Want, satan is altijd bezig. Denk maar aan Efeze 6, de wapenrusting Gods. Wij hebben het gevecht tegen de duivel en zijn engelen. En dan schrijft Paulus aan het eind van dat stukje: 'bíd dan bij élke gelegenheid, met alle gebed en smeking. En bid ook voor mij', komt er dan achteraan, 'in verband met mijn verkóndiging.'

Kijk, wij hebben dat bidden misschien wel eens wat veel opgesloten als het ware, in de buurt van ons eten. Dat doen we altijd: voor het eten, na het eten, aan het begin van de dag, aan het eind van de dag.

Maar voor de apostel is dat niet beperkt tot bepáalde momenten. Maar als hij het nódig vindt, als hij bericht krijgt van een of ander, dan is het voor hem meteen zaak om weer het gevecht, om zo te zeggen, aan te gaan. Want die satan moet het niet wínnen.

Een gevécht is het echt.

Dat weten kinderen ook al wel. Als je aan het vechten bent, dan wil je het altijd winnen. En van vechten word je soms ook heel erg moe. Vooral als je een póós aan 't vechten bent.

En als je wat groter wordt, dan ga je ook met je vader vechten. Maar die wint het natuurlijk eerst altijd, want die is veel sterker. Maar dat duurt niet lang. Op een bepaald moment dan zeg je: "pa, zullen we nog eens?" En dan zegt pa: "Nou, eigenlijk kan ik het niet wachten wat ik moet eh, eh." Ja, ja, want dan is hij bang dat hij het verliezen gaat.

Vechten.

Nou, het is echt een gevécht voor de apostel. Denk nooit dat het voor hem maar een makkie was, van: hij gaat daarheen en hij gaat daarheen en hij verkondigt het evangelie, en allemaal mooi en prachtig. Boodschap geweldig.

Nee, bepaald niet. Én vanuit Handelingen én vanuit de brieven weten we wel beter.

Maar wij moeten zelf ook nooit denken dat geloven voor ons een makkie is. En dat bezig zijn in de zaak van Christus makkelijk is.

Kijk, als we eerlijk zijn, dat willen we eigenlijk wel graag. Het moet ook niet te veel moeite kosten...

Natuurlijk, het mag wel een béétje moeite kosten. Maar het moet ook niet té zwaar zijn. Want je wordt er zo moe van.

Maar, broeders en zusters, op deze aarde houdt de strijd niet op.

Want sátan houdt namelijk niet op. 'Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze, de zonde, de wereld en ons eigen zondige hart.'

Dus Paulus, die moet stevig aan de bak voor de gelovigen in Kolosse en ook nog voor de gelovigen in Laodicea, dat is een andere plaats daar in de buurt.

Zeg maar, als je van ... naar ... rijdt met de auto, dan heb je ongeveer de afstand tussen Kolosse en Laodicea, een kilometer of 15, 16.

En dan is er nog een derde plaats in die streek, die noemt hij wel in hoofdstuk 4, Hiërapolis, die komt hier verder niet aan de orde.

We weten niet, waarom niet.

Paulus moet keihard bezig voor die gemeenteleden die hij nog nooit gezien heeft.

En waarom dan? En met welk doel?

Dat staat dan vooral in de verzen 2 en 3.

En dat is zo'n typische, mag ik het zo zeggen, een typische Paulus-zin. Overvol. Het tuimelt over mekaar heen, die woorden. En vaak ook nogal moeilijk.

Dat is typisch Paulus. Soms dan denk je van, nou begrijp ik het. Maar een maand later kun je bedenken, ja maar er zat nog meer in. Dit óók nog.

Hij begint ermee dat hij aan het strijden is, zeg dus maar dat hij biddend aan het vechten is, dat ze moed hóuden of weer moed krijgen.

Want kun je het je voorstellen? Zucht, zucht. Wij zijn dan tot geloof gekomen, zeggen ze in Kolosse, maar die mensen om ons heen die moeten daar niks van hebben.

En die reageren zo negatief.

Wat een ellende.

En nota bene, zijn er ín de gemeente ook nog problemen gekomen!

Je zou het erbij laten zitten.

Maar als je je laat bemoedigen, door God de Heilige Geest. En God gebruikt dan het gebed van Paulus daarvoor, en het gebed van henzelf. Als je je laat bemoedigen, dan kun je ertegen. Dan hou je het vol om Christus hóóg te houden, zoals het staat in hoofdstuk 1:15-20, die 'bijna-Psalm', dan dúrf je het weer.

Daar bidt Paulus om.

En daarom schrijft hij deze brief.

En dat dúrven, dat dóórgaan, dat heeft ook te maken met het gemeente-zijn. Dat je als gemeenteleden écht met elkaar optrekt en écht om elkaar geeft.

Eén van de satanische aanvallen is bijvoorbeeld de anderhalve meter regel. Dat je mekaar niet meer kunt aanraken. Dat je mekaar geen hand geeft, dat je mekaar niet op de schouders slaat, dat je mekaar geen 'hug' geeft en zo. Want gemeente-zijn dat is écht geven om elkaar.

En dan hoef je niet mekaar allemaal aan te raken natuurlijk, maar wat hebben wij dat soms nodig.

Paulus gebruikt dat later, in hoofdstuk 3:11 nog een keer. Dan zegt hij: "U bent immers in één lichaam geroepen tot de vrede van God". Nou, één lichaam, als er iets bij mekaar hoort, dan is dat wel dat ene lichaam.

Er is nooit hier iemand of hij moet al een kunst-benen hebben of zo, er is nooit iemand die zegt: ik leg 's avonds mijn twee benen op het nachtkastje. Nee, want het is dat ene lichaam. Het hoort helemaal bij elkaar.

Geroepen tot de vrede van God, dat betekent: heel goed met elkaar om gaan in volledige harmonie. Dus bepaald niet ieder voor zich.

Daar leidt deze tijd ook heel sterk toe, dat ieder voor zích gaat. In de gemeente moet je daar geweldig voor oppassen. Voor elke gemeente is dat een werkpunt. Op grond van de liefde van Christus en van God, wil God ook dat u elkaar trouw bent.

Is dat niet het gebed, op welke vergadering ook, van ouderlingen en diakenen altijd weer dat de Geest zó in de gemeente werkt, dat die gemeente écht gemeente van Christus is.

Is dat ook niet úw gebed, broeders en zusters, misschien wel van de zaterdagavond, of anders van de zondagmorgen, of door de week heen, dat maakt niet uit. Maar juist dat punt, waarbij je dan -in navolging van de apostel- smeekt om sámen, met elkaar, gericht te zijn en te blijven *op de rijkdom van de volle zekerheid van het inzicht ...* Dat is echt even een zin van: poeh!

Het geeft niet dat je er zo tegenaan kijkt. Want eigenlijk doet Paulus, dat zie je in zijn brieven veel vaker, zo: in het begin dan zet hij de dingen héél sámengevat neer, heel compact, maar hij werkte het later in de brief uit. En dan denk je: 'o, dat bedoelde hij dus toen hij het even heel kort zo zei.'

Dus als we het nou vanmorgen niet snappen, dan hopen we dat we in de komende jaren dat we dan langzamerhand in die brief van de apostel, dat we er dan een beetje achter komen wat hij hiermee bedoelt.

Én die zin heeft dus ook alles te maken met: 'mensen, ik ben wel bezig met jullie te

waarschuwen.

En weet dan van jullie rijkdom.

Mensen, jullie hebben álles!’

Je kunt Psalm 23 zingen: de HEERE is mijn Herder, mij ontbreekt niets.

Ja, dat is dit eigenlijk.

Christus hebben wij, ons ontbreekt niets.

Meer dan het Evangelie heb je echt niet nodig. En dat moeten juist die Kolossenzen goed onthouden. Want bedenk vooral telkens weer, zij hebben nog maar net die enorme verandering meegemaakt.

Het kan zijn dat er een paar joden waren en een paar Jodengenoten die wisten al beter. Maar Christus kenden ze nog niet. Het was ook dat daar heidenen waren die wisten nog van niks. Die hebben toen die verandering meegemaakt van dat denken lós van God, naar het denken dat God met álles te maken heeft.

Tóen leefden ze gewoon zoals het het beste uitkwam.

En nu is het: hoe wil God het?

Wat belooft de Heere hier?

Hoe kunnen we verder?

Wat wil Hij dat we doen?

En dan ook nog, wát je ook vraagt, vanuit het Woord dankzij Christus, in Christus, is er altijd een antwoord. Ze zijn schátrijk met God, dankzij Christus.

En dat wordt in vers 3 nog verder uitgewerkt. Maar eerst heeft Paulus, dat spoort met hoofdstuk 1:26-27, eerst heeft hij het nóg een keer over het geheimenis.

Dat geheimenis, dat is de kern van alles.

Misschien weten de kinderen dat nog van de vorige keer. Geheimenis, dat is niet: een geheimpje. ‘Ssst, niet verder vertellen!’

Nee, het is niet een geheimpje!

Maar geheimenis in de Bijbel, dat is wat alléén maar door God bedacht en gedaan kan worden.

Dat is wat geen méns ooit kon bedenken. En wat Gód bekendgemaakt heeft, geopenbaard heeft.

En anders kwam je er niet achter.

En wat is dan hier het geheimenis?

Dat is hier niet zozeer dat nu ook de vólken erbij mogen horen. Het is nu niet de vraag van wát is het geheimenis, maar Wíe is het geheimenis.

Want dat laatste woordje ‘en’ in vers 2, om het geheimenis te leren kennen van God en van de Vader, ‘namelijk’ dat betekent dan dat woordje ‘en’, namelijk van Christus.

Net zoals in hoofdstuk 1:27, het geheimenis dat is: Christus.
 Ja, want is dat niet: púúr van God?
 Niets van Christus hebben ménsen kunnen bedenken.
 Hoe Hij gekomen is.
 Dat Hij als een Baby'tje kwam.
 In de moederschoot van Maria.
 Dat Hij daar lag in de kribbe in Bethlehem.
 En hoe Hij werkte.
 En dat Hij geleden heeft.
 En dat Hij is opgestaan.
 En dat Hij nu regeert.
 Het zijn allemaal dingen die wij alleen maar weten, omdat God ze heeft geopenbaard.

Dat hoort allemaal bij dat geheimenis.

Ken Hem!
 Ken Hem in al Zijn spreken. In alles wat Hij doet.

Voor de mensen in Kolosse.
 Voor de mensen in Laodicea.
 Voor de mensen in Hiërapolis.
 Voor de mensen in ... en omgeving.)
 Voor elke gelovige, waar dan ook, 'HIJ is het!'

En dan is er natuurlijk verschil.
 Daar in Kolosse moest dat langzamerhand binnenkomen, of moest dat flitsend snel binnenkomen.
 Dat moest ze tussen de oren komen zitten.

Voor ons is dat vaak van kind af aan. Sta daar dan nog maar eens bij stil. En verwonder je daarover. In Hém zijn álle schatten verbórgen, dat is het derde vers.
 En dat is dan even een lastig woordje 'verborgen'.
 Moeder had snoepjes gekocht. Ze denkt: die moeten de kinderen eerst maar niet zien, want anders is de kans groot dat ze zo op zijn.
 Dus moeder verstopt die snoepjes.
 En een week daarna denkt ze: Ik had toch snoepjes gekocht? Waar heb ik die snoepjes ook alweer gelaten?
 Ze kan ze zelf niet eens terugvinden. Pas een jaar later, dan vindt ze ze ergens achter in de kast.
 Dat is 'verbergen'.

Maar daar gaat het hier niet om. Het gaat hier niet om verstoppen. Maar om opbergen, veilig bewaren, zoals je dat doet met dure sieraden.
 Die leg je ook niet op het aanrecht, die gooi je niet zomaar ergens neer. Nee, daar heb je een sieradenkistje voor.
 Daar berg je die dure sieraden in op.

Zo gaat het ook met die schatten, die kostbaarheden: wijsheid en kennis.
In Christus zijn die veilig bewaard. Daar kan niemand mee aan de haal gaan, die zijn daar altijd. In Hem.

Als je daar nog verder over door wilt lezen, dan kun je kijken naar Spreuken 2:1-8. Daar heb je diezelfde woorden die hier staan, schatten, wijsheid, inzicht, rijkdom. Het staat er allemaal in.

Het kan best zijn dat Paulus, omdat hij het Oude Testament voortreffelijk kende, dat hij dat gewoon nu zo naar voren brengt in het Nieuwe Testament.

Ál die wijsheid en kennis in Hem.

Daar lees je heel makkelijk overeen. Twee lettertjes: 'al'.

Maar het is ondertussen meteen al een stukje waarschuwing. Grote mensen begrijpen dat wel: impliciete waarschuwing, het zit er in het komt er nog niet echt uit.

Maar het is al een beetje een waarschuwing. Want er zijn mensen in Kolosse die beginnen te zeggen: 'ja, jullie hebben een heleboel aan Christus maar wij hebben iets, jullie kunnen nóg méér krijgen.

Dat hebben wij voor jullie in de aanbidding.'

Daar gaat Paulus straks heel scherp op in.

Nee, nee, nee, nee!

Alleen álles in Christus.

In Christus, gelovend in Hem, ben je wijs.

Kun je leven met de Heere, zoals de Heere dat wil.

Heb je kennis.

Dan weet je wie God is. En wat Hij doet. En hoe.

En dat Hij alle macht heeft. Wijsheid en kennis.

Het zijn die woorden, wij kunnen ze vertalen naar onze tijd toe, met de Catechismus, ZONDAG 7, Vraag en Antwoord 21, 'zeker weten, vast vertrouwen'.

Dat is eigenlijk precies hetzelfde.

Wat moet je dan zeker weten en vast vertrouwen?

Christus.

Christus kennen, op Hem vertrouwen.

Ken Hem!

Ín Hém is alles wat je nodig hebt.

Ván Hem krijg je dat allemaal.

Mét Hem kun je verder.

Dóór Hem ...

Als je straks thuis bent, kun je nog een hele serie voorzetsels opschrijven en dan telkens dat gaan uitwerken in de richting van Christus.

'Vanwege', 'bij', noem maar op.

Dan merk je dat je inderdaad als je Hém kent, en kennen in de Bijbel is ook altijd vertrouwen, immers. Als je aan Hém verbonden bent, als je in Hém gelooft, dan ben je schat- en schatrijk!

En dus ook: je bent straatarm als je niet in Hem gelooft.

Dat is altijd weer de scherpte van het evangelie die wij ook moeten horen. Het is één van tweeën. Het is, of ik wil Hem niet vertrouwen en ik sterf. Of ik ken Hem en ik mag leven.

2) Dan het tweede: **God waarschuwt ons om de verkeerde leer af te wijzen. Herken de dwaling. Als je Christus kent en al zijn schatten, dan kun je je ook verdedigen.**

En dat is in Kolosse en omstreken, en dat is in ... en omstreken nodig.

Want, schrijft Paulus, je moet niemand zo op je laten inpraten, dat je ónwijs begint te worden. En dat je ándere kennis dan die van Christus gaat accepteren.

Dan kom ik even terug op net: altijd is de satan bezig.

Het houdt niet op.

Ook hier niet.

Dat gaat door.

En heel vaak, zo was het ook in Kolosse, zorgt satan ervoor dat er bínnen die gemeente mensen komen, die -zo kun je het zeggen-, die een recept hebben voor een leven zónder strijd.

En dat sluit goed bij ons aan, hoor. Dat het een beetje makkelijk is.

Dat het niet aldoor hoeft: 'sjonge, jonge, wat moeten we er weer tegenaan.'

Nee, geniet vooral! En maak er wat van!

Kijk uit!

Pas op!

Wie Christus kent, die moet zich nooit laten ompraten.

Nee, 2 Korinthe 10:5: 'wij breken redeneringen af.'

En je weet wel wat afbraak is. Een huis dat moet afgebroken worden. Nou, een kraan erbij. Het gaat zo tegen de vlakke.

Afbreken die redeneringen!

Welke redeneringen?

Die niet sporen met Christus' wijsheid en inzicht. Wie zich wél laat ompraten, en dat gevaar had je dus in Kolosse heel stérk en daar heeft elke gemeente mee te maken, wie zich wél laat ompraten, die zegt in feite: je hebt niet álles aan Christus.

Je hebt een heleboel aan Hem.

Jazeker!

Maar niet alles ...

En dan duurt het maar even, dan wil je Hem wel een béétje volgen, maar niet hélemaal. Wel een beetje op Hem vertrouwen, maar geen honderd procent.

Ja, dat is allemaal waardeloos.
Hoe kun je nou liefhebben voor een beetje!

De Heilige Geest is via Paulus heel duidelijk: 'blijf in Christus!'

Er staat niet voor niks dat het mooiklinkende redeneringen zijn.
Op het eerste gehoor, als je er wat oppervlakkig kennis van neemt, dan kan het best zo zijn, dat je denkt van: nou, daar zit ook nog wel wat in. Dat is toch niet zo raar gezegd. Nou, zouden ze misschien niet gelijk hebben? Ze praten geen onzin.

Tegenwoordig, al die mensen die, tussen hoge komma's, 'bewijzen', kijk met de biologie en de geologie en de paleontologie en ...
Met al die dingen kun je de zes-dagen-schepping niet vasthouden.
Nee. Hoeveel 'bewijzen' zijn er niet.
Die oude aarde.
Moe'j maar eens kijken, eens zo'n steen!
En hoe die rotsen op elkaar zitten. Dat zijn geen eeuwen, nee: miljóenen jaren, miljárden jaren.
Dat kan je heel overtuigend in de oren klinken.

Kerkmensen, die uitleggen: man en vrouw, die zijn gelijk. Gelijk voor God. Nou, dan mag de vrouw ook wel ouderling of dominee worden.
Ja, eigenlijk móet dat dan ook. Want als ze gelijk zijn ...
Dan, zo'n dik rapport, zo'n groot verhaal, dat klinkt mooi. En als het je ligt.....
En als je goed kunnen praten. Dan zie je het wel aan komen.

Of mensen die de tráditie benadrukken. En die vinden: daarom kan er ook absoluut nooit wat anders in de kerk. Want 'die aloude paden, verlaat ze niet.'
Daar kun je toch niks tegen inbrengen?
Dat is een Bijbeltekst!

Al die mooiklinkende redeneringen, broeders en zusters, laat u niet misleiden, ompraten, op een verkeerd pad brengen.
Nee, Christus! Leer hen onderhouden alles wat Ik jullie heb geboden
En herkén wat niet klopt.

Dat is het Woord.
En daar hebben wij, Goddank, ook die prachtige belijdenisgeschriften voor, gebaseerd op het Woord van God.

Om de dwaling te hérkennen, moet je die belijdenisgeschriften kénnen. En dat geldt oud en jong.

Hérken de dwaling.

Met bijvoorbeeld

En dat zeg ik wel tegen jongeren vooral: niet altijd maar 'googelen', met bijvoorbeeld Wikipedia als 'de waarheid'.

Nee, het Woord. En wat met dat Woord te maken heeft. Niet altijd het scherm, maar ook eens een keer een boek.

Niet het korte artikeltje, dat nog net te behappen is.

Nee, ook die 325 pagina's. Desnoods drie pagina's per dag, want dan kom je er door.

Binnen een jaar.

Want je moet gaan hérkennen vanuit het Woord wat er tegenover staat. Die dwaling, om het af te kunnen wijzen.

3) Tenslotte: **God waarschuwt ons een verkeerde leer af te wijzen. Érken de gaven.**

Epafras, die heeft aan Paulus verteld hoe dat was in die gemeente in Kolosse.

In de geest, mag je met een kleine letter doen, mag je ook met een hoofdletter G doen, in de G/geest, is Paulus aan hen verbonden.

Ook al zien ze mekaar niet, in het geloof zijn ze één.

Dat geldt en hen, die gemeenteleden, en hem, Paulus: Christus ís álles!

En dan kan Paulus echt met blijdschap concluderen, na wat hij gehoord heeft van Epafras: prachtig, wat hebben ze het mooi en goed op orde.

Iedereen weet wat hem of haar te doen staat en ze doen het graag.

Nee, 't is niet volmaakt.

Maar het is net als in een gezin. Daar is het ook niet altijd opgeruimd. "Dominee, u moet niet naar de rommel kijken".

Nou, ik heb nog nooit rommel gezien.

Want daar stap ik altijd overheen.

Maar, terwijl er misschien van alles en nog wat op de grond ligt, kan het gezin heel goed op orde zijn. Moeder heeft het perfect in de planning en in de peiling.

'Jij bent hiervoor aan de beurt en jij moet nu dat doen en het loopt als een tierelier.

Goed op orde, ook al is het misschien voor een ander een beetje chaos.'

Dat is een beetje ook wat het in de gemeente kan zijn. Toch goed op orde. Nee, volmaakt niet, er mankeert hier en daar wat aan. Maar van Kolosse kan dit gezegd worden. De leden van de gemeente die houden stevig vol: Christus is de Enige. En ze stáán voor Zijn zaak.

Waarom benadrukt Paulus dit? Dat is ook een manier, om - als hij dan straks gaat waarschuwen, nog beter geaccepteerd te worden.

Hij heeft ze eerst een beetje geprezen, dat is niet manipuleren of zo. Dat is niet een beetje slim doen en handig zijn. Nee, dat is zoals je dat kunt zeggen, zoals je ook op

vermaanbezoek eerst toch goede dingen zegt, en juist omdat het goed is, dat je dan daarna moet gaan zeggen: 'ja maar, dit en dat, daar moeten we het toch even over hebben.'

Dat waarschuwen is nodig. Want mooiklinkende redeneringen die niet in overeenstemming met de wijsheid en de kennis van Christus zijn, die zijn gewoon dwaling.

En dwaling veroorzaakt chaos, anarchie.
Dan gaat het niet goed met de gemeente.

Tegen Christus in, dat leidt tot: bij Christus weg.
Onjuiste leer, oh, dan kan het in een gemeente, heel vriendelijk en aardig en gezellig zijn en blijven. Dan trek je gewoon met elkaar op, als mensen die het goed met elkaar willen hebben.

Maar dan is de Gezalfde niet álles meer. En dat is heel ernstig.
Daarom, broeders en zusters:
Kén Christus.
Hérken de dwaling
Érken de gaven
En laat je waarschuwen!

AMEN